

[Miljøministeren]

parti agter at stemme imod, bliver ophøjet til lov.

Men jeg kan bare sige, at netop på grundvandsområdet var indsatsen under den tidligere regering svag og utilstrækkelig, og man tog ingen konfrontation med de reelle problemer. Det alvorlige problem med truslen mod vores grundvand, hvor stadig flere boringer udviser spor af sprøjtemidler, tvinger Folketinget til at tage ansvaret og forholde sig til spørgsmålene, og svaret fra Venstre og De Konservative, når man bliver stillet over for denne meget alvorlige udfordring, hvor det gælder om at tage et ansvar, er altså, at man kaster hænderne i vejret og siger: Vi stemmer ikke!

(Kort bemærkning).

Peter Hansen-Nord (V):

Angående hele grundvandsstrategien må vi jo sige, at i øjeblikket oplever vi blot, at den nuværende regering høster frugterne af det arbejde, som den tidligere regering satte i gang, og det kan man selvfølgelig gøre en lang og stor historie ud af.

Jeg vil gerne kort vende tilbage til det lovforslag, vi behandler, og stille et spørgsmål om det, miljøministeren nævnte om, at en EU-notifikation tager mange, mange måneder. Jeg vil gerne have svar på, hvor lang tid det tager. Det forekommer mig, at jeg har ladet mig fortælle fra ministeren, at vi snakker om et år, eller hvad? Jeg vil godt have at vide, hvor lang tid det helt nøjagtigt drejer sig om, også set i relation til det, der står i lovforslaget om, at disse midler først bliver forbudt den 1. juli 1995. Det er jo netop det, der har fået ministeren til at lokke både statsministeren og sig selv ud i en snak og en diskussion og debat om, at der var nogle, der ønskede at forhale sagen eller ikke ønskede at få disse stramninger gennemført rettidigt. Det kan vi godt leve med, men jeg kan tilsyneladende ikke få svar på det enkle spørgsmål.

Vedrørende det ændringsforslag, vi har trukket tilbage – og det står vi naturligvis fast på, fordi vi har overladt hele ansvaret for denne EU-notifikation til miljøministeren og regeringen – skal jeg selvfølgelig beklage her, at der måske også var en lille smule flimmer mellem V og K i dag. Jeg tager min del af ansvaret for det og må i øvrigt rose De Konservative. Det er jo ikke indholdet af ændringsforslaget, der er

noget galt med, det er hele den måde, miljøministeren har brugt sine egne embedsmænds synspunkter om dette ændringsforslag til at føre en polemik i aviserne, som både statsministeren og miljøministeren selv har taget del i. Det er det, der gør, at vi vil have den flimmer ud af billedet, og det sker altså ved, at vi trækker forslaget tilbage og overlader ansvaret til regeringen.

Og så vil jeg gentage, at vi er uenige på det punkt. Vi mener, man er nødt til at følge informationsproceduren; men den får vi jo en længere diskussion om senere.

Hjortnæs (S):

Grunden til, at jeg har bedt om ordet, er, at fru Eva Møller og hr. Per Stig Møller berørte nogle principielle spørgsmål i deres indlæg, som jeg ikke synes skal have lov til at stå helt alene.

Fru Eva Møller sagde, at man ikke ønsker at give miljøministeren enevældige beføjelser. Nu tror jeg nok, at Folketingets medlemmer er opmærksomme på, at udviklingen er gået i den retning, især inden for miljøområdet, at vi arbejder med bemyndigelseslove. Folketinget har i stigende omfang og med konservativ tilslutning givet miljøministeren beføjelser til at fastsætte nogle regler inden for sit ressortområde. Der har set med mine øjne været tale om en bevidst politik og indimellem en betænkelig udvikling, men den er alligevel fortsat, og den er foregået i fuld offentlighed. Jeg går ud fra, at denne udvikling også er gennemtænkt af de partier, der har været med til at befordre den.

Så kan man spørge: Betyder det så, at man svækker retssikkerheden? Man kan sige, at man svækker i hvert fald Folketingets umiddelbare muligheder for at øve indflydelse, for man har helt bevidst valgt at lægge nogle beføjelser over i miljøministerens hænder. Når man derfor, som fru Eva Møller og hr. Per Stig Møller også var inde på, siger, at så må ministeren lade sig styre af eksperter og lytte til, hvad eksperterne siger, må det vel forudsætte, at det handler om teknik og om jura og ikke om politik. Men her kan jeg komme lidt i tvivl, når jeg hører hr. Per Stig Møller sige, at han ikke ved, hvad der er farligt, og det skal han heller ikke afgøre, for det må der være nogle eksperter der skal gøre. Det er jeg principielt uenig i. Man må selvfølgelig lytte til, hvad eks-